

Arrest

nr. 202 094 van 6 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. POKORNY
Stationsstraat 10 / 002
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 augustus 2015 tot weigering van de verlenging van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 augustus 2015 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn.

Op 3 juni 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 30 juli 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag ontvankelijk.

Op 18 augustus 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gegrond. Verzoeker en zijn gezin kregen een machtiging tot tijdelijk verblijf van 1 jaar.

Op 26 juni 2015 diende verzoeker een aanvraag in tot verlenging van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet .

Op 26 augustus 2015 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna verkort de gemachtigde) de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verzoeker en zijn gezin te verlengen.

Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

*"S., L. (R.R. [...])
geboren te R. op [...]1971
H., F. (R.R. [...])
geboren te N. op [...]1965
H., A., geboren te P. op [...]2007
H., E., geboren te H. op [...]2010
nationaliteit: Kosovo
adres: [...], 3800 Sint-Truiden*

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 26/06/2015 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 03/06/2014. Dat dit verzoek door onze diensten op 18/08/2014 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werd/en gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden :

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 14/08/2015), hij concludeerde dat:

'Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de ziek op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.'

'De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd.'

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkenen dient door uw diensten te worden ingehouden."

Op 26 augustus 2016 nam de gemachtigde ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeker.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"De heer,:

Naam + voornaam: H.,F.

geboortedatum: [...]1965

geboorteplaats: N.

nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen', tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980 betrokkene voldoet niet meer aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 26/06/2015 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 26/08/2015."

Op 26 augustus 2016 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de echtgenote van verzoeker.

Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"De mevrouw:

Naam + voornaam: S., L.

geboortedatum: [...]1971

geboorteplaats: R.

nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen', tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980 betrokkene voldoet niet meer aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 26/06/2015 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 26/08/2015."

2. Over de rechtspleging

De raadsman van verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) zowel per schrijven van 21 februari 2018 als ter terechtzitting om uitstel om een aantal bijkomende stukken te kunnen bemachtigen over de behandelingsmogelijkheden in Kosovo. De waarnemend voorzitter wijst er ter terechtzitting op dat de Raad hoe dan ook geen rekening kan houden met nieuwe stukken in de huidige procedure (beoordeling *ex tunc*). Waar de raadsvrouw van verzoeker ter zitting repliceert dat de Raad nochtans een beschikking stuurt aan de partijen waarin wordt gevraagd op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet alle inlichtingen over te maken met betrekking tot de actuele situatie, verduidelijkt de waarnemend voorzitter dat deze vraag in de beschikking specifiek betrekking heeft op elementen die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het beroep maar in geen geval toelaat af te wijken van het bepaalde in artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet, noch toelaat af te wijken van de wettigheidstoets van de Raad. In de beschikking verduidelijkt de Raad immers wat betreft die actualisering *“meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgisch grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging”*. Het verzoek tot uitstel wordt niet ingewilligd.

3. Over de ontvankelijkheid

In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder op dat niet blijkt dat verzoeker over de vereiste hoedanigheid beschikt om het beroep in te dienen in eigen naam, gezien het zijn minderjarige zoon is die een medisch probleem heeft welke tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft geleid. Verweerder wijst erop dat de hoedanigheid kan omschreven worden als de rechtstitel krachtens de welke een persoon in rechte optreedt, meer bepaald de rechtsband die bestaat tussen de persoon die in rechte optreedt en het voorwerp van de eis. Verweerder verwijst eveneens naar het bepaalde in artikel 39/69, §1, van de Vreemdelingenwet dat stelt dat het verzoekschrift wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet. Verweerder meent dan ook dat de vordering, zoals ze hier werd ingesteld, onontvankelijk is. De Raad volgt de theoretische uiteenzetting van verweerder over de hoedanigheid (S. LUST, *“Tussen objectief en subjectief beroep: belang en hoedanigheid in de procedure voor de Raad van State”*, in XXIXste postuniversitaire cyclus Willy Delva 2002-2003 (ed.), Antwerpen, Kluwer, 2004, 628; 631).

Artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet stelt:

“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

De Minister of diens gemachtigde kan een beroep instellen tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die hij strijdig acht met de wet of met de koninklijke besluiten die ermee in verband staan.

De partijen mogen zich laten vertegenwoordigen of bijstaan door advocaten die ingeschreven zijn op de tabel van de Orde der Advocaten of op de lijst van de stagiairs, alsook, volgens de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek, door de onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie die gerechtigd zijn om het beroep van advocaat uit te oefenen.

Onverminderd deze mogelijkheid, wordt bij een beroep tegen een beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, deze partij vertegenwoordigd door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, door een van de adjuncten of door een door de Commissaris-Generaal aangewezen gemachtigde.”

De Raad stelt vast dat de gemachtigde zelf zowel het minderjarige kind als het volledige gezin een verblijfsmachtiging heeft verleend door de beslissing van 18 augustus 2014, waarbij hun aanvraag gegrond werd verklaard. Ook de aanvraag tot verlenging werd ingediend vanwege het volledige gezin en de gemachtigde heeft ook op de huidige eerste bestreden beslissing alle familieleden, inclusief verzoeker, vermeld. De gemachtigde heeft op geen enkel moment gemotiveerd dat de gezinsleden zonder medisch probleem geen verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet konden worden toegekend omdat zij niet aantonen zelf enig medisch probleem te hebben. Integendeel, de gemachtigde heeft alle gezinsleden gemachtigd tot een verblijf van 1 jaar, waaronder ook verzoeker. De eerste bestreden beslissing houdt bijgevolg niet enkel een benadeling in voor verzoeker die zijn verblijfsrecht niet verlengd ziet. Bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing worden alle gezinsleden eveneens hersteld in hun vroegere toestand. Hieruit blijkt dat verzoeker niet enkel belang heeft bij het ingestelde beroep, maar ook dat er een duidelijke rechtsband is

tussen verzoeker die in rechte optreedt en het voorwerp van de eis, zodanig dat ook de vereiste hoedanigheid vaststaat.

De exceptie wordt verworpen, wat betreft de eerste bestreden beslissing.

Echter, wat betreft de derde bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van mevrouw S.L., is het duidelijk dat geen rechtsband bestaat tussen verzoeker die in rechte optreedt en het voorwerp van de eis. Verzoeker heeft niet de vereiste hoedanigheid om op te treden tegen het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van zijn vrouw. De echtgenote, mevrouw S.L. is de enige titularis van de vorderingsrechten, gericht op de vernietiging en schorsing van de derde bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk voor zover gericht tegen de derde bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 23, 27 en 31 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Verzoekende partij diende op datum van 26 juni 2015 een aanvraag in tot verlenging van de machtiging tot verblijf om medische redenen, gesteund op artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet;

Dat de ingeroepen medische redenen het zoontje van verzoekende partij betreft, A. H. (°25/04/2007); Dat uit de medische attesten die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat het zoontje van verzoekende partij lijdt aan een complexe ernstige meervoudige handicap, meer specifiek hij lijdt aan spastische quadriplegie, ernstige psychomotore retardatie en refractaire epilepsie (evolutie naar Lennox Gastaut) op basis van ischemisch insult thv de linker hemisfeer op de leeftijd van 3 maanden naar aanleiding van een aorta ingreep in Belgrado;

Dat op grond van deze aandoeningen verzoekende partij en zijn gezin bij beslissing d.d. 18 augustus 2014 een tijdelijke verblijfsmachtiging voor een duur van 1 jaar ontving;

Dat de gemachtigde attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken bij beslissing d.d. 18 augustus 2014 een tijdelijke verblijfsvergunning toestond aan verzoekende partij en zijn gezin omwille van de in hun aanvraag ingeroepen gezondheidsredenen;

Dat geen verdere motivering in deze beslissing werd teruggevonden;

Dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Dat artikel 9 van het KB van 17 mei 2007 als volgt luidt:

[...]

Dat de aanvraag, dewelke heeft geleid tot een tijdelijke verblijfsmachtiging, werd ingediend op 3 juni 2014 , gegrond werd op het standaard medisch getuigschrift d.d. 11 april 2014 van Dr. I. R. ,op het medisch attest d.d. 17 maart 2014 van Dr. B. C. en op grond van het opnamebewijs hospitalisatie d.d. 7 april 2014;

Dat als nieuwe elementen werd aangehaald, de hospitalisatie van 16 maart 2014 tot 17 maart 2014, na spoedopname;

Dat in deze beslissing niet verwezen werd naar een advies van een arts-attaché, evenmin werd het advies als bijlage aan de beslissing d.d. 18 augustus 2014 aan verzoekende partij en zijn echtgenote, Mevrouw S. L. betekend;

Dat verzoekende partij er aldus van mag uitgaan dat de gemachtigde attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken zich enkel baseerde op dezelfde boven aangehaalde attesten om zonder eigen medisch onderzoek door een arts-attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken tot de conclusie te komen dat de aanvraag gegrond was;

Dat verzoekende partij opmerkt dat in het advies van de arts-adviseur d.d. 14 augustus 2015 (advies in het kader van de aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging) in strijd met de motivering in de beslissing van 18 augustus 2014 (waarbij een tijdelijke verblijfsmachtiging werd verleend), wordt gesteld dat eerder een positief advies werd verleend door collega Dr. B. omwille van het niet beschikbaar zijn van de nodige medicatie in het thuisland;

Dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden, aangezien uit de bestreden beslissing niet blijkt of verwerende partij de overwegingen op grond waarvan een tijdelijke verblijfsmachtiging werd verleend (welke bronnen werden geconsulteerd ?) heeft getoetst aan de bronnen die in het advies d.d. 14 augustus 2015 werden aangehaald (in het medisch advies d.d. 14 augustus 2015 wordt gesproken over een herevaluatie);

Dat iedere motivering dienaangaande in de bestreden beslissing ontbreekt;

Dat verzoekende partij de overwegingen van verwerende partij, die aanleiding hebben gegeven tot een tijdelijke verblijfsmachtiging aldus door gebrek aan motivering niet kent en de rechten van verdediging worden geschonden, zoals hiernavolgend toegelicht;

Dat verzoekende partij, met het oog op een verdere verlenging van deze verblijfsmachtiging een aantal medische attesten voorlegde: nl. het Medisch Getuigschrift d.d. 12 mei 2015 van Dr. I. R. en het Medisch Getuigschrift d.d. 20 mei 2015 van Professor G. B.;

Dat Professor G. B. het hiernavolgende op 20 mei 2015 attesteerde: “verlies van comfort en levenskwaliteit, inkorten van levensverwachting, destabilisatie epilepsiecontrole”, als antwoord op de vraag naar de gevolgen en mogelijke complicaties indien de behandeling wordt stopgezet;

Dat Dr. I. R. op 12 mei 2015 attesteerde: “Overlijden van A.”, als antwoord op diezelfde vraag;

Dat vervolgens Professor G. B. op 20 mei 2015 attesteerde: “geen genezing mogelijk, onder ingestelde therapie en alle maatregelen significante verbetering van zijn confort en levenskwaliteit...”, als antwoord op de vraag naar de evolutie en prognose van de aandoeningen;

Dat Dr. I. R. op 12 mei 2015 attesteerde: “Geen gunstige evolutie te verwachten indien onvoldoende aanvalscntrole”, als antwoord op diezelfde vraag;

Dat Professor G. B. op 20 mei 2015 attesteerde: “blijvende nood aan hoogspecialistische en pluridisciplinaire medische en paramedische zorgen, gespecialiseerde opvang en omkadering (integrale zorg), als antwoord op de vraag naar de specifieke noden in verband met de medische opvolging en naar mantelzorg;

Dat de arts-adviseur, generalist van de Dienst Vreemdelingenzaken, Dr. L., zich in het kader van de aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging zich baseert op deze attesten om het volgende te besluiten (advies d.d. 14 augustus 2015): “ dat betrokkene lijdt aan een spastische quadriplegie en een ernstige psychomotorische retardatie, deze aandoeningen zijn niet voor verbetering vatbaar, er bestaat dus geen causale behandeling voor. Betrokkene is door deze aandoeningen volledig afhankelijk van de mantelzorg van beide ouders, de problematiek dienaangaande is niet medisch maar opvoedkundig. Bij de complexe manier van voeden zij de ouders eveneens onmisbaar en zijn hier inmiddels al mee vertrouwd van in 2014. Betrokkene lijdt eveneens aan refractaire epilepsie en wordt hiervoor actueel behandeld met Depakine (valproïnezuur), Frisium (clobazam) en Lamictal (lamotrigine). We gaan na of deze medicatie actueel beschikbaar is in Kosovo, daar dit bij het vorig advies blijkbaar niet het geval was. Verdere opvolging door een neuroloog en een pediater blijven aangewezen.”;

Dat verzoekende partij de definiëring van de volgende aspecten van het advies weergeeft:

Een causale behandeling, een behandeling is die de oorzaak van de ziekte kan bestrijden;

Mantelzorg is alle extra zorg die mensen geven aan familieleden of vrienden die tijdelijk of permanent hulpbehoevend zijn als gevolg van een fysieke of verstandelijke beperking of een psychische aandoening. De zorg die verleend wordt vloeit voort uit een sociale relatie en verloopt dus buiten het kader van vrijwilligerswerk of professionele hulpverlening;

Doordat verzoekende partij uitdrukkelijk verwijst naar de medische stukken opgenomen in het administratief dossier en naar de in bijlagen vervatte medische stukken en het advies d.d. 14 augustus 2015 kan weerleggen (niet recente medische attesten die aan het administratief dossier werden toegevoegd worden niet overlopen):

Dat Dr. I. R. attesteert (Medisch Getuigschrift d.d. 12 mei 2015):

onder rubriek C: medicamenteuze behandeling (Depakine, Frisium, Lamictal) - ziekenhuisopname in januari 2015 (het opnameattest bevindt zich in het administratief dossier)

onder rubriek A: een triple therapie;

Dat Professor G. B. attesteert (Medisch Getuigschrift d.d. 20 mei 2015):

onder rubriek C: medicamenteuze behandeling (Frisium, Lamictal, Depakine)

onder rubriek D: destabilisatie epilepsiecontrole

onder rubriek F: dat er een "blijvende nood aan hoogspecialistische en pluridisciplinaire medische en paramedische zorgen" is;

onder rubriek E: dat "onder de ingestelde therapie en alle maatregelen een significante verbetering is"

Dat het psycho-pedagogisch verslag van december 2013 opgemaakt door de zorgcoördinator van het Begeleidingscentrum ter Heide (stuk 31-zie stukkenbundel bij de aanvraag 9 ter, ingediend op 3 juni 2014-zie administratief dossier) onbetwistbaar weerlegt dat er sprake kan zijn van enkel mantelzorg (er is wel degelijk professionele hulpverlening-op paramedisch (kinesist, logopedist en ergotherapeut) en pedagogisch vlak;

Dat de arts-adviseur vervolgens in zijn advies d.d. 14 augustus 2015 de mogelijkheid tot reizen alsmede de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst en de toegankelijkheid van de zorgen in overweging neemt om tot de conclusie te komen dat "Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening (epilepsie) lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen (anti-epileptica en neurologische opvolging) beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland;

Dat de arts-adviseur besluit dat er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland: de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend bestaan niet langer of zijn gewijzigd voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter;

Dat echter geen motivering werd teruggevonden over deze omstandigheden: "de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend bestaan niet langer of zijn gewijzigd voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter" is een stereotiepe motivering;

Dat een volgend punt van kritiek op de bestreden beslissing is, dat in de beslissing d.d. 18 augustus 2014 waarbij een tijdelijke verblijfsmachtiging werd verleend uitdrukkelijk als voorwaarden voor verlenging werd gesteld buiten de bijkomende voorwaarden (o.a. voorleggen van een arbeidskaart of bewijs van effectieve tewerkstelling, ...), "een recent standaard medisch getuigschrift opgesteld conform het model vereist door artikel 9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007 en andere medische rapporten, die de evolutie van de ziekte + haar graad van ernst alsook de noodzakelijke behandeling preciseren. Het standaard medisch getuigschrift mag niet ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag tot verblijfsverlenging; zo niet zal uw betreffende aanvraag geweigerd worden";

Dat niet als voorwaarde werd gesteld dat verzoekende partij overtuigingsstukken diende over te maken als voorwaarden voor verlenging van de verblijfsmachtiging dat er in Kosovo geen medische

behandelingen en opvolgingen op een daadwerkelijk adequate wijze beschikbaar en toegankelijk zouden zijn;

Dat verzoekende partij, conform de voorwaarden op medisch vlak, een recent Standaard Medisch Getuigschrift voorlegde van Dr. I. R. en van Professor G. B., respectievelijk d.d. 12 mei 2015 en 20 mei 2015;

Dat in de beslissing van tijdelijke verblijfsmachtiging d.d. 18 augustus 2014 enkel gevraagd werd naar het preciseren van de evolutie van de ziekte en de graad van ernst alsook de noodzakelijke behandeling en niet naar het preciseren van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst;

Dat verzoekende partij daarenboven de problematische situatie voor dit mentaal gehandicapte kind in Kosovo heeft onderlijnd;

Dat verzoekende partij in zijn aanvraag d.d. 3 juni 2014 kritiek uitte op het gezondheidssysteem in Kosovo: over de kwaliteit, over de afwezigheid van adequate behandeling en opvolging, over gebrek aan continuïteit in de behandeling, over de capaciteit (wachtlijsten voor consultaties, behandeling en opvolging), verouderd medisch materiaal, gebrek aan medicatie... maar ook over de toegankelijkheid tot gespecialiseerde zorg en begeleiding mede door de financiële barrières ...;

Dat volgens Mental Disability Rights International de mistoestanden en verwaarlozing in de psychiatrische instellingen en gespecialiseerde infrastructuren voor mentaal gehandicapte kinderen in Kosovo veroorzaakt worden door onderbezetting en een gebrek aan geld;

Dat er in Kosovo geen gespecialiseerde infrastructuur bestaat waar het kind van verzoekende partij de nodige begeleiding en zorg zal kunnen krijgen;

Dat minstens hoegenaamd niet kan gegarandeerd worden dat hij in Kosovo niet in een volstrekt mensonwaardige situatie terechtkomt;

Doordat verwerende partij niet heeft aangetoond dat het zwaar mentaal gehandicapt kind van verzoekende partij, dewelke hier in België intensief via een orthopedagoog, kinesist en logopedist wordt opgevolgd met thuisbegeleiding, niet in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen;

Dat het zoontje van verzoekende partij deze verzorging reeds geruime tijd wel in België geniet, inzonder in het Begeleidingscentrum Ter Heide te Borgloon;

Dat verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan naar de aanwezigheid in Kosovo van een gespecialiseerde infrastructuur, zoals het Begeleidingscentrum Ter Heide;

Dat nochtans in de aanvraag van 3 juni 2014 uitdrukkelijk gevraagd werd de behandelingsmogelijkheden nader te onderzoeken en bijkomend advies in te winnen, hetgeen niet gebeurde;

Dat verwerende partij zelfs geen verantwoording formuleert, noch dienaangaande de bestreden beslissing van en motivering voorziet;

Dat de bewijslast dat er hoogspecialistische, pluridisciplinaire medische en paramedische zorgen, zoals vereist volgens Professor G. B. (Medisch Getuigschrift d.d. 20 mei 2015) in het land van herkomst beschikbaar zijn berust op de Dienst Vreemdelingenzaken en niet op de vreemdeling (RvS 16 december 2002, nr. 113.730 - zie L. DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, UGA, Kortrijk, 2012, blz. 96, voetnoot 263;

Dat verwerende partij faalt dan ook manifest in het bewijs dat in het land van herkomst deze zorgen afdoende aanwezig zijn teneinde niet in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen als mentaal gehandicapt kind met een bijkomende ernstige stoornissen;

Dat het oordeel van verweerder is dan ook manifest onzorgvuldig, in strijd met het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, gezien geen rekening houdend met alle individuele omstandigheidsfactoren zoals haar nochtans voorgelegd ter beoordeling van de aanvraag;

Dat tenslotte aangaande de toegankelijkheid verwerende partij opmerkt dat de arts adviseur in zijn advies d.d. 14 augustus 2015 verwijst naar het feit verzoekende partij geen bewijs voorlegt van algemene arbeidsongeschiktheid en bewijs van gebrek aan toegang tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst;

Dat echter de motivering van verwerende partij, nl. in het bijzonder de arts-attaché, Dr. L., tegenstrijdig is op dat punt aangezien hij in zijn advies stelt dat volledige afhankelijkheid van de ouders weerhoudt (schending van het motiveringsbeginsel);

Dat m.a.w. de ouders geen toegang tot de arbeidsmarkt hebben ten gevolge deze volledige afhankelijkheid en mantelzorg;

Dat de bronnen dewelke verzoekende partij voorlegde inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van zorgen en opvolging andersluidend zijn dan deze van verwerende partij (tegenstrijdig);

Dat volgens deze bronnen de vereiste medicatie niet steeds voorradig is- verzoekende partij brengt bewijs bij van het Ministerie van Volksgezondheid (stuk 2)- er wordt geattesteerd dat de medicatie in kwestie voorradig is;

Dat verwerende partij hierop niet ingegaan is en een andersluidend standpunt heeft geformuleerd zonder verdere motivering;

Dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (R.v.V., 24 januari 2011, nr. 54.807);

Dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (R.v.V., 24 januari 2011, nr. 54.807);

[...]

Doordat er derhalve kan besloten worden dat de motivering niet draagkrachtig is;

Doordat immers een beslissing slechts draagkrachtig kan zijn wanneer deze duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arrbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393);

Doordat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt;

Doordat voornoemde artikelen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze;

Doordat het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing;

Doordat de bestreden beslissing niet steunt op afdoende, terzake dienende, pertinente en deugdelijke motieven;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de artikelen 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (het materieel motiveringsbeginsel), het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 23, 27 en 31 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind en het artikel 3 van het EVRM in zich draagt;"

Artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit betekent dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De gemachtigde wijst in de eerste bestreden beslissing op de correcte wettelijke bepalingen, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot

vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (hierna verkort het koninklijk besluit van 17 mei 2007). Verder stelt de gemachtigde dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van verzoeker niet langer verlengd mag worden omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan, niet langer bestaan. Hij verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 14 augustus 2015, die vaststelde dat de machtiging werd verleend omdat de nodige medicijnen voor H.A. in het land van herkomst, Kosovo, niet beschikbaar waren. De ambtenaar-geneesheer meent dat de medicijnen, die verzoekers zoon nodig heeft, ondertussen wel beschikbaar zijn in het land van herkomst. Gelet op het gegeven dat de nodige geneesmiddelen en de opvolging door een neuroloog en een pediater volgens de arts-adviseur beschikbaar zijn en deze zorgen voor H.A. ook toegankelijk zouden zijn, concludeerde de ambtenaar-geneesheer dat *“de betrokkene [...] niet langer [voldoet] aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet voorbijgaand karakter zijn gewijzigd”*. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 13, §3, 2°, van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag die op 26 juni 2015 werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 26 augustus 2015.

De bestreden beslissingen geven duidelijk de redenen aan op grond waarvan ze zijn genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid wettelijk verplicht is om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een *“afdoende”* wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat haar motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen. Het begrip afdoende houdt eveneens in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710) en dat zij niet op tegenstrijdige motieven mag steunen (RvS 23 maart 1998, nr. 72.635, A.P.M. 1998 (samenvatting)).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Een mogelijke schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, met name de artikelen 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007.:

Voormeld artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 luidt als volgt:

“De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”

De Raad dient te benadrukken dat in een koninklijk besluit niet kan worden afgeweken van een uitdrukkelijke wetsbepaling. Artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 kan niet worden geïnterpreteerd op een wijze die erop neerkomt dat indien de vreemdeling verzoekt om, bij het verstrijken van de geldigheidsduur van een verblijfsmachtiging, nogmaals tot een verblijf om medische redenen te worden gemachtigd er andere normen zouden gelden dan deze die door de wetgever werden bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat het niet volstaat, bij het onderzoeken van de aanvraag om verlenging van de verblijfsmachtiging, enkel te toetsen aan artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, maar dat er ook moet getoetst worden aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In casu heeft de arts-adviseur zowel getoetst aan artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 als aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet aanwezig zijn in die zin dat er sprake moet zijn van een snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand, resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

In casu blijkt dat het op het ogenblik van de bestreden beslissingen 8-jarig kind H.A. lijdt aan een meervoudige handicap, dat de arts-adviseur omschrijft als spastische quadriplegie, ernstige psychomotorische retardatie en refractaire epilepsie, dit ten gevolge van een ischemisch insult in de linker hemisfeer bij een ingreep voor coarctatio aortae op de leeftijd van drie maanden. Hij verwijst hiervoor naar attesten van prof. G.B., kinderneuroloog. Verder verwijst de arts-adviseur naar een attest van prof. H., kindergastro-enteroloog, waaruit blijkt dat het kind deels voeding krijgt via een sonde en deels peroraal. Er werd een gastrostomie verricht in mei 2014 voor deze voedingsproblemen.

Uit het attest van de arts-adviseur van 12 augustus 2014 blijkt dat toen een machtiging tot verblijf werd toegestaan omdat uit onderzoek naar de behandelmogelijkheden in het land van oorsprong bleek dat de medicamenteuze behandeling van het kind niet aanwezig was in het land van oorsprong. De arts-adviseur steunde zich hiervoor onder meer op het medisch getuigschrift van 3 september 2011 opgesteld door dr. G., huisarts in Vushtrri, dat werd beëdigd vertaald uit het Albanees en een getuigschrift van 14 september 2012 van een apotheek in Vushtrri, dat eveneens beëdigd werd vertaald. In het attest van 3 september 2011 stelt de arts dat de behandeling met ‘Frisium’, ‘Topamax’ en ‘Depakine’ niet bestaat in Kosovo. Dat zelden ‘Depakine’-tabletten te vinden zijn. Ook het attest van de private apotheek te Vushtrri van 4 september 2012 bevestigt dat ‘Frisium’, ‘Topamax’ en ‘Depakine’ geneesmiddelen zijn die geregistreerd zijn maar niet in voorraad zijn in de apotheken.

Verzoeker verwijst thans in zijn verzoekschrift opnieuw naar de bronnen die hij heeft voorgelegd inzake de beschikbaarheid van de noodzakelijke zorgen en stelt dat volgens zijn bronnen de vereiste medicatie niet steeds voorradig is.

In het advies van 14 augustus 2015 erkent de arts-adviseur dat het kind lijdt aan refractaire epilepsie en daarvoor *“actueel behandeld [wordt] met Depakine (valproïnezuur), Frisium (clobazam) en Lamictal (lamotrigine).”* Hij stelt na te gaan of deze medicatie actueel beschikbaar is in Kosovo, daar dit bij het vorig advies blijkbaar niet het geval was. De arts-adviseur steunt zich voor de beschikbaarheid van de door hem weerhouden medicatie op informatie afkomstig uit de MedCOI-databank en meer bepaald op de aanvraag MedCOI van 30 oktober 2014 met het uniek referentienummer ‘BMA-6091’, de aanvraag van 10 november 2014 met uniek referentienummer ‘BMA-6116’ en de aanvraag MedCOI van 13 mei 2015 met het uniek referentienummer ‘BMA-6789’.

De Raad stelt vast dat uit de MedCOI-informatie, zoals weerhouden in het administratief dossier, weliswaar blijkt dat 'Depakine' (valproïnezuur) en 'lamotrigine' worden aangeduid als "*available*", maar dat in het MedCOI-stuk met uniek referentienummer 'BMA 6091' uitdrukkelijk bij "*clobazam*" staat "*not available*".

Bijgevolg steunt de conclusie dat de noodzakelijke medicamenten voor de behandeling van de epilepsie van betrokkene beschikbaar zijn in Kosovo niet op zorgvuldig onderzoek, althans wat betreft het door de arts-adviseur als noodzakelijk weerhouden medicijn "*clobazam*".

De arts-adviseur verwijst verder ook nog naar "*clobazepam*", maar dit medicijn komt niet voor in de door de arts-adviseur aangehaalde MedCOI-documenten en het is voor de Raad een raadsel of "*clobazam*" en "*clobazepam*" identieke medicijnen zouden kunnen zijn. Het komt de Raad evenmin toe hierover uitspraak te doen.

Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat de arts-adviseur zich heeft gesteund op de MedCOI-databank zodat er redelijkerwijs van uit mag worden gegaan dat de desbetreffende medicatie steeds voorradig is. Hij wijst verder op het betrouwbaar karakter van deze bron. De Raad volgt verweerder dat de MedCOI-databank kan beschouwd worden als een betrouwbare bron voor de beschikbaarheid van de medicatie in herkomstlanden. Dit neemt echter niet weg dat *in casu* wat betreft het medicijn 'Frisium' ('clobazam') dat de arts-adviseur uitdrukkelijk heeft weerhouden, het MedCOI-stuk in het administratief dossier uitdrukkelijk stelt "*not available*". Dit MedCOI-atteest bevestigt dus het beëdigd vertaalde attest van de private apotheek van Vushtri van 4 september 2012, waar dit eerder reeds stelde dat het geneesmiddel 'Frisium' ('clobazam') niet in voorraad is in de apotheken.

Ten tweede wijst verzoeker onder meer op de tegenstrijdige motivering in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 14 augustus 2015 die verwijst naar het feit dat verzoeker geen bewijs voorlegt van algemene arbeidsongeschiktheid en bewijs van gebrek aan toegang tot de arbeidsmarkt in het herkomstland, terwijl hij tegelijk erkent dat het kind volledig afhankelijk is van zijn ouders. Verzoeker stelt dat hij en zijn vrouw geen toegang hebben tot de arbeidsmarkt ten gevolge van deze volledige afhankelijkheid en mantelzorg.

Volgens verweerder in de nota met opmerkingen zou in het advies niet te lezen vallen dat een volledige afhankelijkheid van de ouders werd weerhouden door de arts-adviseur, maar wel door de behandelende artsen. Met deze gegevens indachtig zou de arts-adviseur onderzoek verricht hebben naar de mogelijkheden die zich in het herkomstland voordoen opdat ofwel de ouders, ofwel derden kunnen instaan voor de mantelzorg van het kind. Er zou daarom geen sprake zijn van een tegenstrijdigheid. Daarnaast zou de arts-adviseur ook nog afdoende alternatieven aanbieden voor verzoeker, nu wordt gewezen op de mogelijkheid tot gratis zorgverlening. Bijgevolg zouden de ouders niet verplicht zijn tot het verlenen van *fulltime* mantelzorg aan hun kind.

De Raad kan het verweer in de nota met opmerkingen niet volgen. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat het kind deels voeding krijgt via een sonde en deels peroraal, waarvoor een gastrostomie werd verricht. De arts-adviseur vervolgt: "*de ouders zijn vertrouwd met deze manier van voeden.*" Verder stelt de arts-adviseur: "*betrokkene is door deze aandoeningen volledig afhankelijk van de mantelzorg van beide ouders (eigen benadrukken), [...]. "Bij de complexere manier van voeden zijn de ouders eveneens onmisbaar en ze zijn hier inmiddels al mee vertrouwd van in mei 2014 (eigen benadrukken)".* Hieruit blijkt klaarblijkelijk dat de arts-adviseur heel nadrukkelijk de mantelzorg van beide ouders als onmisbaar beschouwt en het in geen geval heeft over derden of de behandelende artsen die zouden kunnen instaan voor de complexe wijze van voeden. Tegelijk leest de Raad inderdaad dat wat betreft de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling wordt verondersteld dat de ouders kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp omdat ze geen bewijs voorleggen van algemene arbeidsongeschiktheid of niets erop wijst dat ze geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt.

De Raad volgt verzoeker dat het advies op dit punt tegenstrijdig en dus niet draagkrachtig is gemotiveerd.

Er blijkt immers uit de veelheid van attesten dat het kind extreem zorgbehoevend is. Deze nood aan gespecialiseerde zorgen werd bijvoorbeeld bevestigd in het standaard medische getuigschrift van 20 mei 2015, opgesteld door Prof. Dr. G.B., kinderneuroloog aan het UZ Leuven: die stelde dat er een "blijvende nood aan hoogspecialistische en pluridisciplinaire medische en paramedische zorgen, gespecialiseerde opvang en omkadering (integrale zorg)" is. Verder blijkt uit het attest van

kinderneuroloog Prof. G.B. van 13 mei 2015, dat het kind 5 dagen per week naar een dagopvang gaat in het gespecialiseerde centrum 'Ter Heide'. Het kind blijkt daar reeds jaren te gaan en zowel door artsen als door paramedici intensief opgevolgd te worden. Verzoeker stipt dit eveneens aan en merkt terecht op dat de arts-adviseur op dit gegeven in het advies niet ingaat en hieromtrent niets motiveert.

Hoe dan ook, indien moet worden aangenomen dat de arts-adviseur enkel de noodzaak door de beide ouders aan mantelzorg heeft weerhouden, evenals opvolging door een neuroloog en pediater en indien de arts-adviseur, zoals *in casu*, erkent dat het kind volledig afhankelijk is van de mantelzorg van beide ouders en ze onmisbaar zijn bij de complexe wijze van voeden, is het inderdaad tegenstrijdig tegelijk van hen te verwachten dat ze werken voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Waar verweerder in de nota met opmerkingen nog stelt dat de arts-adviseur nog afdoende alternatieven heeft aangeboden voor verzoeker, nu wordt gewezen op de mogelijkheid tot gratis zorgverlening, blijkt dat *in casu* voor verzoeker geen dergelijk alternatief bestaat. Uit de door de arts-adviseur geraadpleegde bron blijkt immers dat de zogenaamde gratis zorgverlening en medicatie volgens de "*Kosovo Health Law section 22 en section 26-32*" enkel wordt voorzien in publieke gezondheidsinstellingen terwijl uit de door de arts geraadpleegde MedCOI-stukken blijkt dat de noodzakelijk geachte medicatie, als ze al beschikbaar is wat zoals *supra* gesteld niet bleek voor 'clobazam', enkel beschikbaar is in private instellingen. Waar in het advies tot slot nog wordt gesteld dat mensen die afhankelijk zijn van sociale bijstand gratis zorg en medicijnen ontvangen en de arts-adviseur daarvoor steunt op de "Country Fact Sheet van juni 2012" en een "*list of secondary and tertiary level health care*" kan de Raad deze stukken in het administratief dossier niet terugvinden, zodat hij zijn wettigheidstoets niet kan uitoefenen.

Verzoeker kan gevolgd worden dat het advies niet op draagkrachtige wijze en tegenstrijdig is gemotiveerd en niet op zorgvuldige wijze is tot stand gekomen.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De overige middelonderdelen hoeven dan ook niet meer onderzocht te worden.

De Raad stelt op basis van de feitelijke gegevens in het dossier vast dat, niettegenstaande het feit dat de eerste en tweede bestreden beslissing formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over het door verzoeker ingediende verzoek tot verlenging van de verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing, dat de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moest geweigerd worden, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven. De beoordeling over het verzoek tot verlenging van de verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit blijkt ook letterlijk uit het motief van het bestreden bevel van 26 augustus 2015, dat verwijst naar de weigering van verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, eveneens van 26 augustus 2015.

Bijgevolg moet het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeker als volgbeslissing eveneens worden vernietigd.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste en tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

Het beroep tot nietigverklaring, gericht tegen de derde bestreden beslissing, is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006

houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 augustus 2015 tot weigering van de verlenging van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), in hoofde van verzoeker, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing, wat betreft de eerste en tweede bestreden beslissing, is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, gericht tegen de derde bestreden beslissing, worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES